

[Finansministeren.]

bæres af det hovedsynspunkt, som ligger bag den særlige indkomstskat, nemlig at de af denne omfattede indtægter ikke kan henføres til et enkelt indkomstår, men som regel vil være opstået i løbet af en årrække, så at en progressiv indkomstbeskatning i det år, hvor de konstateres, vil kunne virke urimeligt. Dels vil det være meget vanskeligt at afgrænse de omhandlede indkomster over for andre engangsindtægter, der ligesom indtægter ved salg af naturforekomster henføres til et bestemt indkomstår, som f. eks. spekulationsfortjenester og avancer ved realisation af varelager i forbindelse med forretningsafståelse, brand el. lign.

Forslagets øvrige bestemmelser er i det væsentlige af rent teknisk karakter, og jeg tillader mig herom at henvide til bemærkningerne til forslaget.

Med disse ord tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Jeg skal endvidere for det høje ting fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om investeringsfonds.*

Ved loven om investeringsfonds af 6. juli 1957 blev der åbnet adgang til at opnå fradrag i den skattepligtige indkomst for beløb, der i overensstemmelse med lovens regler henlægges til investeringsfonds. Beløb, der henlægges på denne måde, skal benyttes til forlods afskrivning på driftsmidler, som den skattepligtige senere anskaffer.

Efter loven er det en betingelse for at opnå fradrag for henlæggelserne, at den skattepligtige indsætter et beløb af samme størrelse som henlæggelsen på en spærret konto i et pengeinstitut kaldet konto for investeringsfond; skattepligtige, der fører regnskab, skal dog kun indsætte et beløb svarende til halvdelen af investeringsfondshenlæggelsen. De midler, der således er indskudt på spærrede konti i pengeinstitutterne, skal af disse indbetales til Danmarks nationalbank, og de forrentes af staten med en ikke-indkomst-

skattepligtig rente på 2 pct. p. a. Tilskrevne renter kan først hæves sammen med indskuddet.

I henhold til disse regler er der indtil nu af pengeinstitutterne til Danmarks nationalbank indbetalt et beløb på mellem 43 og 44 mill. kr.

Det foreliggende forslag går ud på at ændre reglerne om indbetaling til Danmarks nationalbank af de beløb, der indskydes på konti for investeringsfonds. Beløb, der indskydes af de skattepligtige fra og med 1. januar 1959, skal efter forslaget forblive i de pengeinstitutter, der har modtaget indskuddene, og beløb, der er indskudt før 1. januar 1959, skal pr. denne dato tilbageføres fra nationalbanken til de pågældende pengeinstitutter. Som en naturlig følge af, at pengeinstitutterne får fri rådighed over de foretagne indskud, foreslås det, at statens pligt til at forrente disse bortfalder. Pengeinstitutterne må herefter forrente indskuddene på sædvanlig måde. Til gengæld for, at indskyderne således opnår normal forrentning af deres indskud, foreslås det, at renter, der vedrører tiden efter 1. januar 1959, skal indkomstbeskattes. Man har herefter fundet det naturligt tillige at foreslå, at tilskrevne renter frit kan hæves.

Forslagets gennemførelse vil medføre en forøgelse af pengeinstitutternes likviditet, men dette kan ikke anses for betænkeligt i den nuværende økonomiske situation, bl. a. under hensyn til, at der til gengæld opnås en betydelig administrativ forenkling af hele investeringsfondsordningen og en væsentlig besparelse på statsbudgettet.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvide til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg tillade mig at anbefale det til en velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Jeg skal endelig for det høje ting fremsætte *forslag til lov om indløsning af visse sparebeviser.*

Ifølge § 45 i loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, nr. 43 af 14. marts 1955,

[Finansministeren.]

som afgav hjemmel for sparebevisernes udstedelse, kunne ekstraordinær frigivelse af beviserne kun ske ved dødsfald, konkurs eller i forbindelse med emigration. Ved lov nr. 113 af 12. april 1957 udvidedes indfrielsestillældene imidlertid til også at omfatte personer, der godtgør, at de er fyldt 70 år. Baggrunden for denne udvidelse var ønsket om at gøre indløsnings af sparebeviserne, der — som det vil erindres — først generelt skal ske i årene 1962-71 med $\frac{1}{10}$ hvert år, til en realitet også for ældre mennesker, der er indehavere af disse beviser. Denne indløsningsbestemmelse blev hilst velkommen fra alle sider.

Der har imidlertid vist sig at være et behov for en yderligere udvidelse af adgangen til at opnå ekstraordinær frigivelse.

Finansministeriet har i tidens løb modtaget et betydeligt antal andragender om frigivelse, dels fra personer, som efter det fyldte 65. år alene er henvist til at leve af folkepension eller anden pensionsindtægt, dels fra personer, hvis erhvervsevne er hæmmet på grund af kronisk sygdom og invaliditet. For disse persongrupper repræsenterer sparebeviserne i mange tilfælde en betydelig bunden værdi, som i tilfælde af frigivelse ville være en kærkommen økonomisk støtte.

Da der ved ligningslovene fra 1956 og 1957 er skabt mulighed for at frigive bunden opsparing for skatteårene 1950-51 og 1951-52 til nogenlunde tilsvarende persongrupper, er det naturligt at skabe tilsvarende indløsningsregler for sparebeviserne.

På denne baggrund har regeringen fundet det ønskeligt, at der ved lov generelt gives personer, der godtgør at være fyldt 65 år eller at oppebære folkepension, invalidepension eller de dermed beslægtede ydelser efter folkeforsikringslovens § 62 og forsorgslovens §§ 247 og 248, adgang til at få indløst deres sparebeviser med de i loven fastsatte rentetillæg. I overensstemmelse hermed er forslaget § 1 udformet.

Forslagets §§ 2-4 fastsætter de nærmere regler for forslagets praktiske gennemførelse parallelt med de tilsvarende bestemmelser i lov nr. 113 af 12. april 1957 om frigivelse af sparebeviser til 70-årige.

Skønsmæssigt anslår man, at forslaget

vil indebære en engangsudgift på ca. 25 mill. kr. og en fremtidig årlig udgift på ca. 5 mill. kr. I det sidste beløb er dog indregnet udgiften til indfrielse af sparebeviser tilhørende 70-årige. Disse udgifter og de med administrationen forbundne omkostninger udredes af de afgiftsmidler, der er hensat på en særlig konto i Danmarks nationalbank.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om et trafikråd for Storkøbenhavn.

Det foreliggende lovforslag svarer i ét og alt til det den 28. marts 1958 fremsatte lovforslag, og jeg kan derfor henvise til mine bemærkninger ved fremsættelsen dengang, jfr. Folketingstidende 1957-58, sp. 3507-19. Endvidere skal jeg tillade mig at henvise til de udførlige trykte bemærkninger til lovforslaget, som er genoptrykt sammen med dette.

Ved fremsættelsen i marts måned gjorde jeg rede for baggrunden for lovforslagets fremsættelse i form af den vældige trafikstigning i hovedstadsområdet og behovet for en koordinering af den kollektive persontransport gennem en samlet rationel planlægning og udbygning af transportapparatet og en samordning af driften af de forskellige kollektive transportvirksomheder.

Forslaget bygger, som jeg dengang fremhævede, på det i 1955 af samfærdselskommissionen udarbejdede forslag, idet det opstiller rammerne for en koordineret organisering af den kollektive persontrafik i København, men ikke indeholder konkrete forslag til trafiklinjer m. v. Udarbejdelsen af sådanne konkrete planer forudsættes henlagt til trafikrådet i samarbejde med de forskellige berørte myndigheder.

Efter at forslaget den 17. april 1958 havde været til første behandling i tinget, nedsattes der et folketingsudvalg på 17 medlemmer, som bl. a. har stillet en række spørgsmål i tilknytning til forslaget. Nogle af disse spørgsmål er blevet besvaret, medens andre har givet anledning til nærmere undersøgelser, der endnu ikke er afsluttet.